

[Aksel Larsen.]

over den sociale lovgivning; men hvis man vil yde kompensationen over skattelovgivningen, burde det gøres ved at lempe beskattningen af de befolkningsgrupper, man ellers rammer for hårdt, og ikke først og fremmest gennem den nyeste opfindelse, persontilskud, som foreslået i udskrivningslovforslaget. Det er en bagvendt og bekostelig ordning først at tage pengene fra folk og så betale dem en del af pengene tilbage med en art undskyldning. Dertil kommer, at dette persontilskud efter forslaget skal ydes til skalaindkomster på op til 16.000 kr., altså de skattepligtige indkomster efter at alle, selv de mest urimelige, fradrag er trukket fra. Ja, hvis alle skatteydere var lønmodtagere eller fik deres selvangivne indkomst kontrolleret ligeså skrappt som lønmodtagerne, gik det vel, men det er ikke tilfældet, og netop på grund af skattelovgivningens ineffektivitet over for næsten alle, som ikke er lønmodtagere, er der grund til at være betænkelig ved det stykke sukker-
mad, der hedder persontilskud.

Det her sagte gælder ikke forslaget om børnetilskuddets forhøjelse. En sådan forhøjelse har længe været tiltrængt, og regeringen kunne roligt have foreslået, at den skulle være endnu større. Måske kan det til persontilskud reserverede beløb overføres til et større børnetilskud. Det ville der være mening i. Børnetilskuddene hører i øvrigt ikke hjemme i skattelovgivningen, da det er en social foranstaltning, men statsministeren har måske allerede glemt sit meget kategoriske løfte fra valgkampen om, at børnetilskuddene fremtidig skulle blive udbetalt kontant til forsørgerne, fortrinsvis mødrene, og ikke modregnes i skatten.

Regeringen har i dette folketingsår måttet vise meget stor forhandlingsvilje. Det vil den sikkert fortsat gøre, og den vil også nok under forhandlingerne være modtagelig for andre forslag til at klare finansproblemerne end dem, der er indeholdt i buketter. Det er muligt, at det udvalg, der bliver nedsat, i nogen grad vil fortsætte det studie-kredsarbejde, vi kom så godt i gang med i efteråret, og det er formentlig også en betingelse for, at vi kan finde den bedst mulige løsning.

Jeg kan allerede nu sige, at vi under udvalgsarbejdet vil interessere os for at få

al reklame beskattet, omend ad den vej, jeg har antydnet, altså en ordning, så stat og kommuner ikke gennem mindre skatteindkomst skal bidrage med en væsentlig del til at betale reklameudgifterne. Vi vil også nok kunne anvise visse områder, hvor staten kan og bør tage flere penge ind, end den gør, også om det måske bliver så små summer, at finansministeren synes, de forslår som en skrædder i helvede. Hvad mener man f. eks. om kirkeskatten? Ja, undskyld, det var ikke for at bruge det ord i forbindelse med det andet, men som den er nu, dækker den jo kun en meget lille brøkdel af udgifterne til folkekirken, og det vil sige, at de skatteydere, der enten er medlemmer af andre trossamfund eller slet ikke tilhører nogen menighed, gennem deres almindelige skatter skal bidrage til en kirke, de ikke hører til. Jeg vil ikke gå for vidt, men mon nogen ville finde det urimeligt, om kirkeskatten forhøjedes, så den i hvert fald gav 50 mill. kr. mere end hidtil? Jeg kan ikke tænke mig, at folkekirkens folk kunne være af en sådan mening. Folkekirkens udgifter er ganske vist langt større end 50 mill. kr. om året, men en del af disse udgifter må naturligvis dækkes af den verdslige statsmagt, eftersom denne har pålagt folkekirkens tjenere et betydeligt verdsligt arbejde bl. a. vedrørende folke-
registrene.

Dernæst vil vi foreslå, at det konkret overvejes, hvordan staten kan spare, og vi tvivler ikke om, at der kan spares en hel del på administrationen, ikke mindst hvis man gav sig til at rationalisere den alt for indviklede lovgivning i dette land, som er bestemmende for administrationens opbygning og arbejde. I tidligere situationer, der har mindet om denne, har regeringen været lydighør over for krav om besparelser bl. a. på statens civile anlægsarbejder. Hvad om man denne gang undersøgte, hvorledes der kan spares på de militære anlægsarbejder og på de militære anskaffelser? Hvis man f. eks. undlod ekspropriationerne og udvidelsen af skydeterrænet ved Oksbøl, ville man da nok spare et halvt hundrede millioner.

For nylig oplyste den højtærede udenrigsminister, at forsvarsordningen af 1960 er sprængt af udviklingen, at man sikkert må gå i gang med at revidere den eller